

защото има повече полза от завземането на техните земи в Лангедок, отколкото да дири християнска слава в далечния изток...

— Думата ти стигна до Френския крал... — попита с любопитство старата ландграфиня — исках да знам какво става с оня измамник, който се представяше в страната му за граф на Фландрия...

— Възкръсналият Бодуен! — се изсмя тихо великият майстор. — Жалък нещастник... Уловили го в именията на граф Ерард дьо Шатене, в Ружемон, и преди още да го предадат на разпит, той сам се признал че истинското му име било Берtrand Кордел, от Раиц, син на някакав васал на Кларембо дьо Кап. Бил някога менестрел, после комедиант, а накрая станал и отшелник. Лоши другари го посъветвали да се провъзгласи за Бодуен...

— И какво станало най-сетне с него? — попита Хайнрих.

— Ерард дьо Шатене го предал на краля, той пък го пратил на графиня Жана. Качили го на едно магаре и го развели из най-главните градове на Фландрия, където той разказвал по стъгдите, пред всички, за своето прегрешение.

— Нещастник... — пошъпна неволно Елисавета. — Най-накрая простили ли са го?

— Той бил обесен в Лил... — отговори великият майстор.

Елисавета въздъхна, поклати глава, закри лице, Пошъпна още по-тихо:

— Каква жестока жена била Ажана Фландърска.

— Добре му се паднало! — каза старата ландграфиня и изви очи пълни с ненавист към снаха си. — Каквото търсил си го намерил.

Навън отекнаха бързи, мъжествени стъпки. Елисавета неволно скочи, лицето ѝ се проясни в щастлива усмивка, тя направи няколко стъпки, с впит във вратата поглед.

— Има слуги за да отворят вратите... — измърмори злобно Хайнрих — у тая жена няма никакво достойнство.